

ansættes til anskaffelsesværdien efter fradrag af skattefri afskrivninger. Dog har man foreslået en minimumsgrænse for værdiansættelsen på 25 pct. af anskaffelsessummen, idet erfaringen har vist, at driftsmateriel af denne art, selv efter at det over indkomsten er nedskrevet til scrapværdien, ofte vil have en betydeligt højere salgsværdi“.

Kommissionen beskæftiger sig, som det vil ses, ikke i bemærkningerne med de tilfælde, hvor et driftsmiddel vel efter sin mere varige karakter i og for sig kunne gøres til genstand for skattefri afskrivning, men hvor sådan afskrivning er udelukket som følge af, at skatteyderen ikke fører regnskab, og fornyelsen derfor må ske over driften. Som bestemmelserne er formuleret i nærværende forslag, falder de nævnte tilfælde klart uden for reglen i 1. pkt. og vil således være at henføre under 2. pkt. Den nugældende regel, hvorefter salgsværdien jo her ligesom ellers principielt er den afgørende, er i de senere år tillempet derhen, at driftsmidler, som fornyes over driften, tillades optaget til 50 pct. af anskaffelsesprisen under forudsætning af, at denne værdiansættelse fastholdes i hele driftsmidlets levealder, og reglen i 2. pkt. betegner således for de her behandlede tilfælde kun en lovfæstelse af seneste praksis. Forsåvidt angår driftsmidler, der gøres til genstand for skattefri afskrivning, har man ikke ment at burde opretholde kommissionsudkastets regel om, at sådanne driftsmidler mindst skal ansættes til 25 pct. af anskaffelsessummen. Kommissionsudkastets motivering har henblik på de særlige konjunkturer under og efter krigen, og reglen synes derfor ikke egnet til indføjeelse i en permanent lovgivning.

Forsåvidt angår driftsmidler med særlig kort gennemsnitslevealder, der fornyes over driften, såsom værktøj, service, dækketøj, emballage og lign., synes en ansættelse til 50 pct. af anskaffelsessummen ikke at være praktisk, idet sådanne effekter tit foreligger i et meget stort tal og ustandseligt fornyes. Det vil derfor være vanskeligt at arbejde med en regel, hvorefter man hvert år skal undersøge anskaffelsessummen for hver enkelt af de effekter, der er i behold. Bl. a. under hensyn hertil har man fraveget kommissionsudkastets absolutte krav om, at driftsmateriel, som fornyes over driften, skal ansættes til 50 pct. af anskaffelses-

prisen. I stedet har man valgt anskaffelsessummen med et passende fradrag for værdiforringelse som udgangspunkt for værdiansættelsen, jfr. første led i 2. pkt. Værdiansættelsen må i disse tilfælde kunne ske efter et samlet skøn over de pågældende genstandes anskaffelsesværdi og gennemsnitlige levealder.

Nr. 5. Bestemmelsen om værdiansættelsen af landbrugsbesætninger er i overensstemmelse med gældende praksis.

Nr. 6. Efter gældende ret skal løsøre af den i bestemmelsen omhandlede art medregnes i den skattepligtige formue med salgsværdien. Skattelovskommissionen foreslog ved kommissionsudkastets § 55, nr. 6, denne regel opretholdt. Reglen har imidlertid i praksis været forstået således, at de omhandlede aktiver blev optaget i formuen til anskaffelsessummen med fradrag af værdiforringelse, og man har fundet det naturligt at lovfæste denne praksis.

Nr. 7. Bestemmelsen tilsigter ikke at ændre den hidtidige praksis, hvorefter der er mulighed for at ansætte en fordring til en lavere værdi end dens pålydende, når dette skønnes rimeligt under hensyn til forrentnings-, afdrags- eller opsigelsesvilkårene eller til fordringens erholdelighed.

Man har overvejet muligheden af at fastsætte detaljerede regler for adgangen til en generel afskrivning på varedebitorer. I praksis indrømmes en sådan adgang for afbetalingsforretninger, og den er også efter anmodning i det enkelte tilfælde givet stormagasiner og andre forretninger med betydelig debitorportefeuille. Der kan imidlertid ikke være tale om at give alle næringsdrivende en adgang som den omhandlede. Denne må bl. a. afhænge af forhold som omfanget af virksomhedens kreditomsætning, beskaffenheden af dens kundekreds og antallet af debitorer og navnlig også af kvaliteten af dens bogføring. Dette gælder ikke mindst af hensyn til den betydning, forholdet har med hensyn til indkomstbeskatningen (sikkerheden for, at indgåede beløb indtægtsføres). Man har derfor ment at måtte blive stående ved den her foreslåede bestemmelse, der ikke tilsigter nogen begrænsning i adgangen til at foretage generel afskrivning i forhold til gældende retstilstand, og som i det hele skulle give mulighed for at ud-